

fra saaledes, som de have været her i Danmark, siden vi fik den almindelige Værnepligt fuldt ud indført, altsaa i Aarene 1864—81. Jeg vil spørge den højtærede Minister, som naturligvis har sat sig ind i disse Forhold, om han kan sige os, hvor mange Procent Rottingslag der er blevet uddelt her i Danmark i de senere Aar, inden vi fik den ny Straffelov . . . (Afbrydelse) . . . Jo vel, procentvis. De Herrer vilde ikke le, hvis de toge Tillæg B. for sig og saa de Bilag, der i 1881 fulgte med den daværende Betænkning om det militære Straffelovforslag. De vilde der finde en ganske god Tavle, hvorpaa Straffen fra en Række af Aar ere opførte procentvis. Nu hørte vi af den højtærede Minister, hvis jeg da ikke hørte fejl, at i de sidste 10 Aar var der ved Dom 14 Gange blevet idømt Rotting ovre i Vestindien. Hvorledes var nu Forholdet her i Danmark i den Tid? Vi havde ganske vist den gamle Straffelov for Krigsmagten fra 1683, men lige saa vist var det ogsaa, at den ikke blev brugt her i Danmark, saaledes som den var. Der var vist ikke en eneste Jurisdiktionschef eller Krigsminister eller nogen anden, der havde med de Ting at gøre, der turde vove at bruge den Straffelov, vi havde, hvori der paa hvert andet Blad stod, at vi skulde skydes, hænges eller brændes. I den Tid, jeg var Soldat, har jeg heller aldrig erfaret, at der blev brugt nogen Rotting. Jeg tror, at den Straf slet ikke er brugt her i mange Aar. Nu høre vi jo, at Forholdet ovre i Vestindien er det, at der i de sidste 10 Aar er blevet idømt 14 Gange Rotting. Efter Ministerens Mening skulde jo Straffebestemmelserne fra Tiden før 1881 endnu gælde for Vestindien, men vi vide jo slet ikke, hvor mange Hundrede Gange de have faaet Rotting uden Dom. Det er jo et af Prærogativerne ved at blive nedsat i de meniges 2den Klasse — hvad ogsaa den ærede Forespørgger berørte — at en saadan Mand til en hvilken som helst Tid kan kommanderes ud af Gæledet og prygles for Fronten af den Afdeling, han tilhører. Efter Forholdene, som de vare før 1881, var han altid udsat derfor, naar Kokarden først var sprættet af ham. Derfor gik ogsaa en Del af de Folk hellere hen og tog en Strikke om Halsen. Saaledes ere altsaa Forholdene for Øjeblikket i Vestindien. Nu siger den højtærede Minister: Ja, men hvad skal der sættes i Stedet? Jeg vilde ønske, at hans højtærede Kollega, Marineministeren, havde været til Stede, thi da vi nogle Aar, før vi fik den ny Straffelov af 1881, behand-

lede disse Straffelovsager — der blev allerede forelagt et Forslag af General Haffner — havde vi Lægfolk den Tro, at vi nok for Landhærens Vedkommende kunde forlange, at Straffebestemmelserne blev modificerede og mere humane, men vi turde dog ikke vove at paastaa, at det samme kunde gaa an for Søværnets Vedkommende, fordi vi for dettes Vedkommende maatte indrømme, at Skibschefen under mange og farefulde Forhold bør have en ubetinget Myndighed og kunne forlange øjeblikkelig og hurtig Lydighed. Den højtærede Marineminister sagde imidlertid til os — det findes i Rigsdagstidenden —: De behøve ikke for Søværnets Vedkommende at beholde Krumslutning, den sorte Kokarde og Pryglestraffen; vi trænge slet ikke til disse Hjælpe-midler; vi kunne godt alligevel faa Folkene til at „makke ret“. Saa han forlangte paa ingen Maade at beholde disse særlig hurtige og haarde Straffemidler. Dette var humant sagt, og vi bleve fuldstændig beroligede i det Kapitel. Nu spørger jeg den højtærede Finansminister: hvorfor skulde vi saa ikke kunne undvære dem ovre paa de vestindiske Øer, naar de kunne undværes i Krigsskibene, hvor Hundreder af værnepligtige ere samlede paa et saa lille Rum, og hvor der netop paa det bestemteste maa tages fat paa Mytteri og „Obsternasighed“ i enhver Retning, og hvor Skibschefen selvfølgelig maa have en diktatorisk Myndighed? Naar Marineministeren siger: Vi behøve slet ikke Tamp om Bord: vi kunne magelig magte Mandskabet alligevel — hvorfor i al Verden skulde vi saa beholde dem paa de vestindiske Øer? Et godt gammelt Ordsprog siger: et godt Ord finder altid et godt Sted, og det gælder ogsaa for Mandskabets Vedkommende. Det er dog Mennesker, hverken Maskiner eller Dyr, vi have med at gøre. Naar de blot behandles menneskelig, fornuftig og bestemt, vil man i de allerfleste Tilfælde godt kunne komme af Sted med dem. Der er ingen bedre Kur mod Folk, der ikke ville gøre deres Pligt, end at behandle dem saaledes, at Kammeraterne sige: du gør ikke din Pligt og skaffer os derved unødvendige Øvelser og Tidsspilde! Saa bliver han tugtet af Kammeraterne derfor. Det sker den Dag i Dag, det skete i alt Fald mange Gange i gamle Dage. — Det ærede Medlem, der har rejst Forespørgslen, bør have en Tak for, at han har fremdraget denne Sag og derved har bidraget sit til, at vi, der dog ville kaldes en civiliseret Stat, kunne blive dette Barbari kvit ovre i Vestindien. Jeg kan ikke indse, at vi behøve